

— Не се мъчи, — каза Болеславъ, — тя е моя, както и азъ съмъ нейнъ.

— И при все това азъ днесъ я искамъ отъ тебе, Болеславъ фонъ-Шранденъ! — каза свещеникътъ, като си сложи ржката върху главата на Регина.

Тя смутено настръхна, но се покори.

— За да можете по-свободно да я биете съ камъне, нали?

— Общавамъ ти, че отъ днесъ нататъкъ нѣма никой да ѝ направи зло. Азъ самъ ще я заведа при единъ свой другаръ, който ще я приготви за земния и задгробния животъ. Не ѝ прѣграждай пътя къмъ спасението, не я замотавай още повече въ грѣшни вериги.

Болеславъ мълчеше. Въ него се борѣха хиляди чувства и мисли. Старецътъ не бѣше лъжецъ: неговата дума бѣше твърда като скала. Какво право имаше той надъ тая жена, която безъ воля лежеше при краката му? Какво можеше да ѝ прѣдложи той, за да вземе върху си отговорността за нейния животъ?

Тукъ се намѣси прѣдсѣдателътъ, който бѣ дошълъ въ себе си слѣдъ прѣживѣния страхъ.

— Пълнолѣтна ли е вече нейна милость? — попита той.

Свещеникътъ прѣсмѣтна и отговори утвърдително.

— Значи бащинството нѣма сила и не можемъ я принуди да зарѣже безпѣтния си животъ; иначе бихме могли въ изправителния домъ да я...

Спрѣ го подигравателниятъ смѣхъ на Болеслава.

— Е, добръ. Тогава нека тя сама рѣши. Доволни ли сте, господине бароне?

— Азъ не я държа, — се изскубна изъ неговитѣ уста, но веднага почувствува, че лежащото при неговитѣ крака тѣло цѣло затрепера. — Регина, чувашъ ли какво ти общава дѣдо-попъ?... Ти знаешъ, че твоето бъдеще е обезпечено. Искашъ ли да отидешъ съ него?